

POSITIONES INAUGURALES, ⁴² ^{228x}
DE
JURE PRÆCEDEN-
TIÆ, PRÆEMINENTIÆ
ET SESSIONIS PRÆ-
ROGATIVA. ^{16376.}

QUAS

D. O. M. A.

Authoritate & Consensu

NOBILISSIMI, ET AM-
PLISSIMI JCTORUM ORDINIS,
IN INCLYTA ARGENTORA-
TENSIIUM ACADEMIA.

*Pro consequendis in utroq; Jure summis honoribus & pri-
vilegiis DOCTORALIBUS*

SOLENNI censura submittit

ERNESTUS FRIDERICUS *Möllinger/*

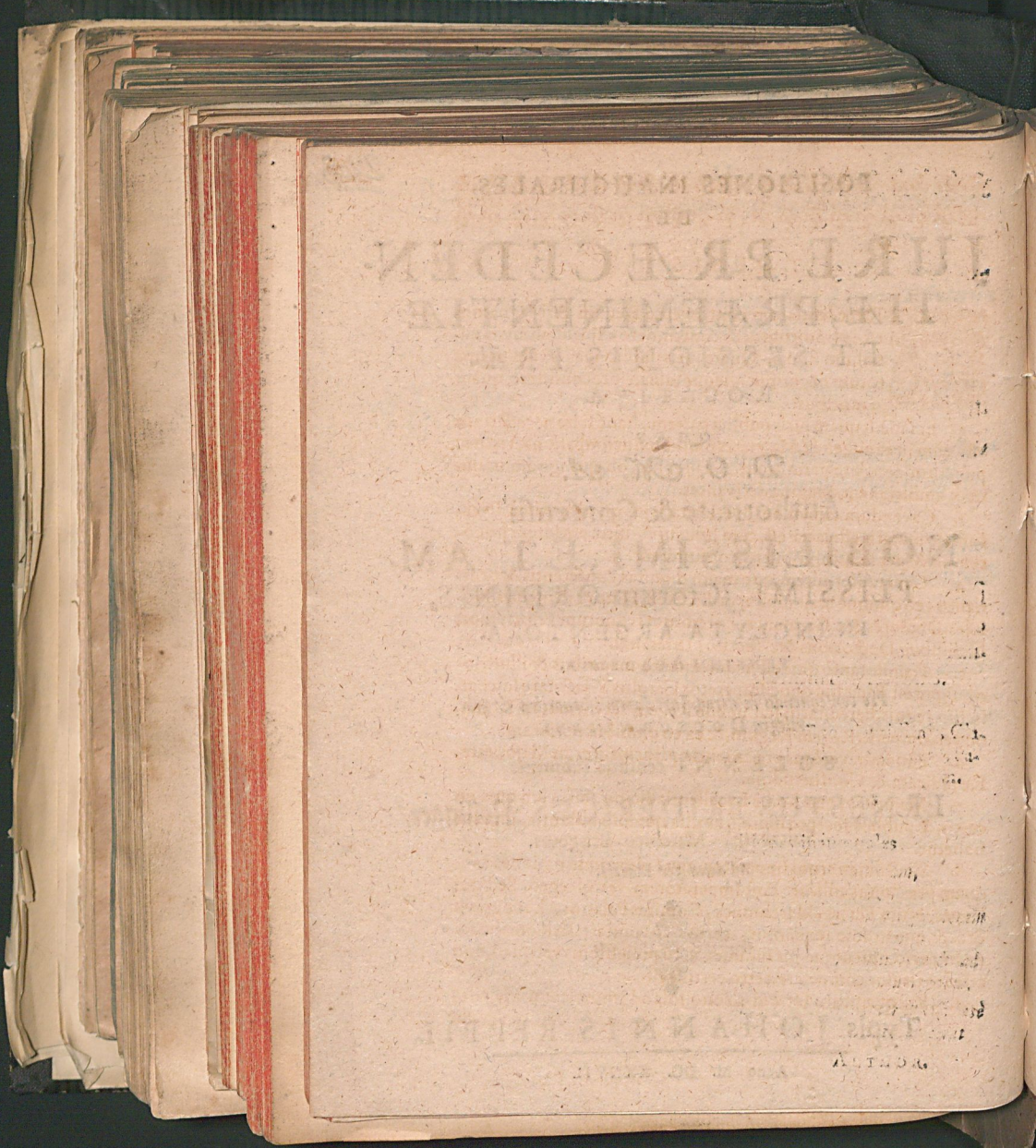
Sultzbergâ - Marchico - Brisgoius.

Ad diem 31. Martij.

Typis JOHANNIS REPPIL.

Anno M. DC. XXXVII.

T H E S I S I.

Praecedentiarum controversia Regum & Magnatum est, privatorum vero contemnere hujusmodi curialium studia. Quare juris publici magis videtur hoc totum negotium: neque tam in jure consistere, quam in moribus.

2. Et sane, si quam juris publici partem, hanc scire necessarium est: cum in ea augenda, Magnates omnibus incumbant nervis, nec punctum decedere permittant. Sapius jus, ob ejus ignorantiam, ut & ambitionem, e vagina derivantes.

3. Cavendum tamen, ne superioritatis jus quod maximè diversum, & majoris efficacia est, cum hoc jure, ultra potiorem honorem, in & per se, nihil tribuens, confundatur.

4. Generaliter autem, quo major dignitas conferentis & ordinantis, eo quoque major ipsius ordinati est. Hinc & Principes, Nobiles, Doctores &c. Germaniæ, cæterorum regnorum Principibus, Nobilibus, Doctoribus &c. meritò præferendi.

5. Deinde tantò quis est major, quantò majoribus & illustrioribus præest. Facit hic quod Imperator Carolus V. jactitare solebat, in suis regnis, hereditariis scilicet, se esse Regem servorum, in Romano vero imperio Regem Regum, & ex eo omnibus potiorem.

6. Fundatur vero jus præcedentiæ principaliter, in Majoritate, Re judicata, & Consuetudine.

7. Majoritas, quæ hodiè Excellentia dicitur, est, cum quis ex certo, & publicè recepto more, sine ulla notabili instantia, dignior habetur.

8. Sic Romanorum Imperator, apud plerasque nationes tanquam præcipuus colitur. Post Imperatorem vero Reges. Sed qui Reges, Num Duces, Marchiones, Comites Palatini, Landgravii &c. & quo ordine sequantur, certo non constat. In Romano sane Imperio, unicuique jus suum, ex actu possessionis vel quasi, non attento titulo, competere, certo certius est.

9. Sed quæritur, Utrum electio sola ad Imperialem Majestatem

tem & Dignitatem, illico præcedentiam tribuat; an verò papalis confirmatio sit expectanda? Prius affirmatur: posterius statuere, absurdum: dicere, blasphemum: profiteri, impium est.

10. An cæteris Imperii Principibus, sola successio in defuncti locum, ante petitam à Cæsare investituram, in Comitibus Imperii, jus sessionis, & præcedentiæ tribuat? Affir.

11. Quid verò de Ecclesiasticis dicendum, si idem contingat? Idem de his, si ritè per capitulum electi, licet nondum investiti sint, dicendum.

12. Quid verò si hosce Ecclesiasticos nondum vel à Pontifice confirmatos, vel infulatos esse, contingat? Et tunc etiam admittendos esse, assero.

13. An spes nuda Majoritatis, præcedentiam inter pares tribuat? N.

14. An Rex Romanorum, cæteris Regibus sit præferendus? Affirm.

15. Res judicata inter pares, parem causam & jus habentes, à judice competente decisa, justus præcedentiæ titulus est. Idem est, si coràm arbitris disceptata & dijudicata fuerit.

16. Cum primis Consuetudo, Observantia, Præscriptio, Possessio vel quasi, ad præcedentiam & præminentiam arguendam, firmissimum ac omninò palmarium argumentum est.

17. Non tamen spernuntur testimonia incorrupta, & præjudiciis corroborata, sed ad hanc asserendam, multum facere & conducere videntur.

18. Ita etiam ab Ordine scripturæ, si publicè fiat, & animi destinatione, vel quando lege, albo aut alià matriculâ, certa dignitatum, aut eorum qui in dignitate sunt, distributio fit, vel quando ad normam hujus, publicorum congressuum decretis, personarum nomina subscripta reperiuntur, argui præminentiam, ut ille potior qui ordine prior, erroneum non est.

19. Minus principaliter verò, antiquitas, vetustas, anterioritas &c. Regni, Principatus, Dignitatis, Tituli, &c. præcedentiam tribuunt: meritò tamen, cæteris partibus, attendenda & consideranda veniunt.

20. Ætas senior & major, jure naturæ quidem & multarum gentium instituto, prærogativam honoris tribuit, sed in Imperio Romano, aliisque in locis, ubi majoris dignitatis prærogativa datur, ferè non spectatur.

Gene-

21. Generalis tamen consuetudo & observantia, in universo ferè Romano Imperio est, ut inter pares dignitate, ac ejusdem familiae Principes, natu maximus, omnes cæteros antecedit, & prout quisque ætate provectior est & senior, ita & cæteris præferatur; excepto in regimine principatus constituto.

22. Repræsentantes alios, eandem præcedentiam vindicant quam ipsi repræsentati; modò ne præsens sit ejusdem gradus licet præ eminentiæ minoris, Rex, Princeps vel alius Status.

23. Respectu nonnunquam alterius personæ, item actus publici & loci, item quæ cohærentiæ & unionis, alicui præcedentia tribuitur; ibique solius actus, loci & cohærentiæ ratio habetur. Et idè sæpius in minori dignitate constituti, præferentur Majoribus.

24. Fortunæ bona, ut sunt potentia major, subditorum multitudo, Divitiarum & Opum copia, latiores regnorum fines, uberiores reditus, successus & progressus feliciores, ad acquirendam majorem existimationem & præ eminentiam, armorum terrore, ut plurimum sæpius juvant ac conducunt. Fundatam tamen & in sua substantiâ durantem, nec immutatam, sequens potentia majoris accessio, & plurimorum bonorum fortunæ cumulus, infringere non possunt; sed perpetua & immutabilis illa permanet, ejusquæ autoritas æterna est.

25. Contrà, si substantia dignitatis immutata fuerit; sive quia ad altiorem locum, & dignitatis gradum evectus quis, sive quia dejectus fuerit; jus sanè præcedentiæ pristinum immutatur & amittitur.

26. Nec concursus plurium dignitatum, quarum nulla per se sufficit, ad arguendam præ eminentiam præ alio, qui tantum unicâ condecoratus, tanti ponderis est.

27. Sicutiam insignia, seu arma gentilitia variegata & plurima, titulorum multitudo, Excellentia & Celsitudo, idque genus alia, vanæ ostentationis sæpius indicia & commentitia, parum ad majorem præ eminentiæ assertionem conducunt.

28. Notas præ eminentiæ & præcedentiæ varii variè constituunt. Præcipua tamen nota est, præcedentia ipsa, hoc est, prior & potior in incesione locus. Unde & originem traxisse videtur. Licet is magis honorari dicatur, qui sedet, quàm qui stat.

29. Hunc sequitur ordo sessionis, in quo primarius locus est, quando

quando quis loco elevatiori præ cæteris sedet, vel quando quis superiorem mensæ partem solus tenet: vel medium locum occupat.

30. Hos sequitur locus dextræ. Cur verò dextra sinistrâ honoratior sit, plurimi diversè judicant. Sed quæritur ubi dextra constituenda sit? De incessu evidens res est; de confesso verò controversa. Verùm certum est, eam esse dextram, quæ nobis ingredientibus & intuentibus, est sinistra.

31. Primus locus sinistræ honoratior est, quàm secundus dextræ.

32. In Comitibus & actibus Imperii, inter Electores, locus è regione Cæsari appositus, licet communi calculo inferior habeatur, dignior est, quàm primus sinistræ, vel secundus dextræ.

33. Præcedentiæ & præminentię etiam nota est, convocare comitia; conventus, actus, dirigere; votandiquè & suffragii ferendi prærogativa.

34. Ita & inter Magnates præminentię prærogativa habetur, si quis in loco convento primus se sistat.

35. Vestitus etiam splendidior olim præminentię signum erat, imprimis purpura, quæ Magnatibus solis competebat. Inde etiam in Recessibus Imperii, de Anno 1500. Anno 1530. & Anno 1548, ut & in politica sanctione Francofurti promulgata, tit. 9. 10. 11. 12. & c. cuique statui peculiare leges vestitiarę latę. Quod etiam in politica sanctione laudatissimę hujus Reipubl. introductum reperimus. Sed inter arma silent leges.

36. Absolūtis præcedentiæ & præminentię fundamentis & notis, sequens est videre quis harum sit iudex competens.

37. Competens autem iudex est, qui jurisdictionem in litigantes habet.

38. Indè qui potestatis absolutę non sunt, sed superiorem absolutè recognoscunt, eundem quoque in hac controversia recognoscere, ejusque iudicio & pronunciatō acquiescere tenentur.

39. Quis vero harum, de præcedentiā & sessionis prærogativa inter status controversiarum, in Imperio Romano Germanico iudex sit competens, ac qualiter; non usquè quaquè est expeditum? Illud quidem certum, ipsum Imperatorem, tanquā fontem omnis dignitatis, esse iudicem; uti ex omnibus recessibus Imperii, in quibus hæ controversiæ fuere motę, constat.

40. Num autem solus, cum primis nullo statuum Imperii adhibito

hibito consilio, jus ferendæ sententiæ habeat? Ita quidem placuit plurimis, verutamen, omnia accuratius inspicientibus, aliud omnino dicendum erit.

41. Quid verò, si Imperator, neglecto Statuum Imperii consilio, ad relationem Consiliariorum Aulicorum, in causis sessionum ac præcedentiæ solus cognoscat? Hoc ULCIUS EST, cui nomen GOLDASTUS, NOLI ME TANGERE, dedit. Sed tali casu, læsis, appellationem ab Imperatore malè informato, ad Imperatorem melius informandum, & Status Impèrii ipsos competere, statuere piaculum non erit.

42. Possunt etiam partes litigantes, superiorem non recognoscentes, alterius jurisdictioni se subicere, & ut inter eas jus dicat, consentire.

43. Qui nullum superiorem recognoscunt, nisi Deum & gladium, regulariter quoque nullam actionem intentare, sed vel armatâ manu honorem de jure competentem vindicare, vel in arbitrium compromittere possunt.

44. Hi verò qui superiorem recognoscunt, præcedentiam eraptam actione injuriarum vindicare, vel interdicto unde vi, vel amplissimo remedio Canonis redintegrandæ uti & agere possunt.

45. Principes tamen vel horum Legati, plarunquè si competens possessio eis præripitur, turbatorem incontinenti expellere, de facto resistere, & potius reorum favorabilem, quàm actorum onerosam & difficillimam vicem, subire solent.

46. Quando quis verò non dejectus, sed tantùm in ea turbatus fuerit, interdicto retinendæ possessionis uti possidetis, agere poterit.

47. Principes etiam Imperii, tam in retinendâ, quàm recuperandâ & acquirenda præcedentiâ & sessionis prærogativâ, imploratione officii judicis, quæ omnibus læsis com petit, utuntur.

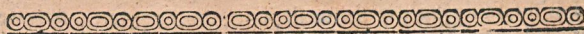
48. Modi quibus jus præcedentiarum conservatur varii sunt; qui observantur tam ab illis, apud quos hæ controversiæ moventur, quàm, à litigantibus ipsis.

49. In collocactione Principum vel Legatorum videat imprimis Princeps vel Respublica, ubi hæ controversiæ moventur, ne juribus alterius gentis præjudicet; sed neutralem potius se præbeat, & si partes amicè conciliare nequeat in dubio litem potius pendere, quod multis modis commodè fieri potest, faciat.

50. Liti-

50. Litigantes verò, vel iudicium eludere, vel ingenio effugere, vel ad minimum protestari, vel amicabili transactione componere solent. Sed de his pleniori stylo pertractare, tempus opportuniorem occasionem, Deo dante, aperiet.

DEO SOLI GLORIA.

Clarissimo Domino Doctorando Amico &
Conterraneo dilecto.

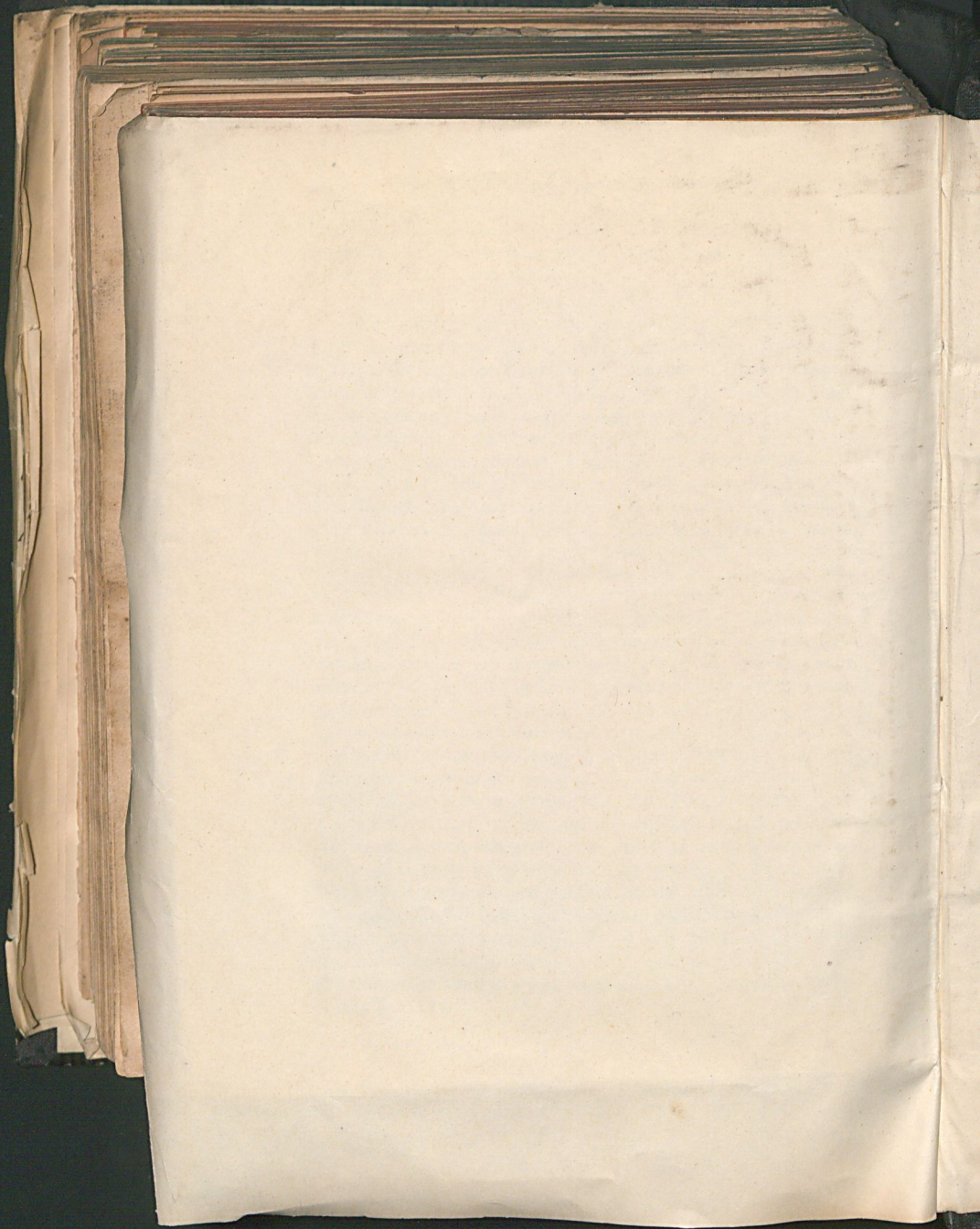
Exelsâ virtute animus, non indole parvâ
Contendit motu celsior ire novo.
Hic contentus erit nunquam; verùm aura relictos
Ignes splendoris sufflat ubiq; leves:
Sic tua mens tandem curas exosa sequaces,
Mundivagæ famæ cæta superba subis.
Dum tibi diva lares pandit Themus ipsa verendos,
Teq; inter Mystas gaudet habere suos.
Grator ego, & veneror Iovam prece supplice, fructus
Ut patriæ innumeros munera tanta ferant.

Officio adductus
faciebat

Joh. Henricus Schill.

F I N I S.

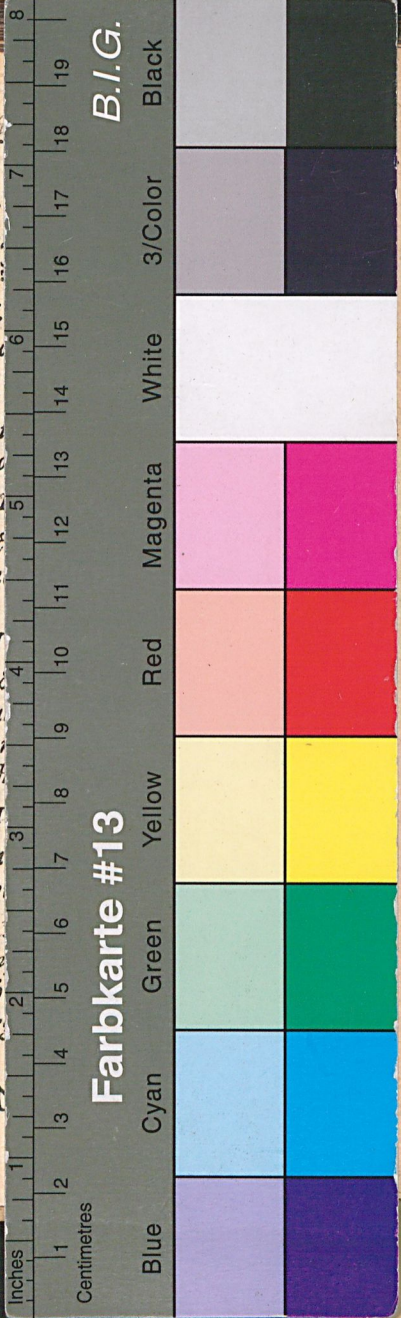

X 2615926

1717

B.I.G.

Farbkarte #13

POSITIONES INAUGURALES, 42 ^{228x}
DE

URE PRÆCEDEN-
TIÆ, PRÆEMINENTIÆ
ET SESSIONIS PRÆ-
ROGATIVA. 16376.

QUAS
D. O. M. A.

Authoritate & Consensu
NOBILISSIMI, ET AM-
PLISSIMI Jctorum ORDINIS,
IN INCLYTA ARGENTORA-
TENSIIUM ACADEMIA.

*Pro consequendis in utroq, Jure summis honoribus & pri-
vilegiis DOCTORALIBUS*

SOLENNI censuræ submittit

ERNESTUS FRIDERICUS *Möllinger/*
Sultzbergâ - Marchico - Brisgoius.

Ad diem 31. Martij.

Typis JOHANNIS REPPIL.

Anno M. DC. XXXVII.